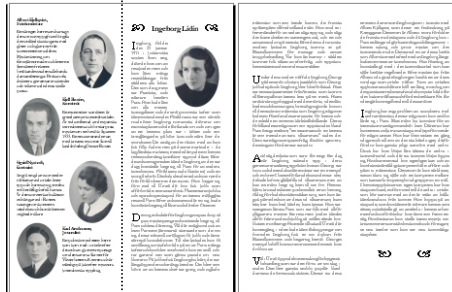

I betraktarens öga – handouts

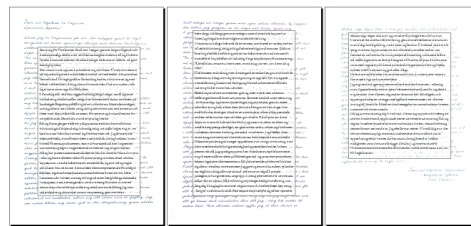
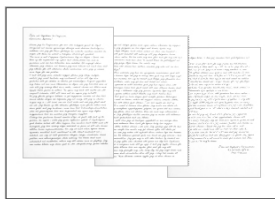
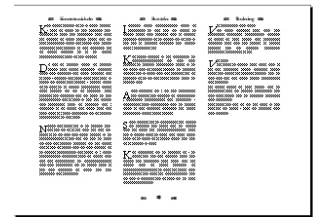

Karaktärerna

De fem karaktärerna ser ut som den här till vänster och skall skrivas ut **dubbelsidigt** och vikas längst streckning. Längst till höger är en lapp med information om konstnärscirkeln som också bör delas ut med karaktärerna innan spelet startar.

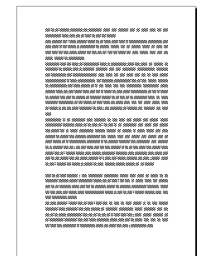
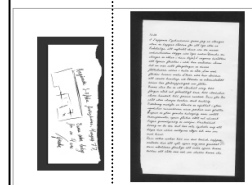
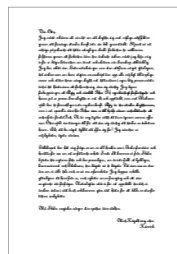
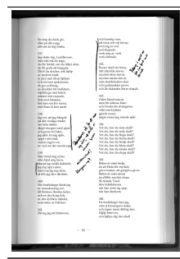
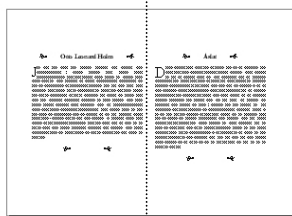

s. 4 s. 1 s. 2 s. 3

Linnés Brev

Består av en representation av hur brevet ser ut och en mer läslig variant som herr Lagerkvist har översatt från 1700-tals handstil. Delas ut när Lagerkvist berättat om kistan.

Artikel om branden 1888

Information från Umebladet från den 6 juli 1888. Delas ut när spelarna söker information om branden.

Karaktärer från 1888

Fem stycken. Klipp isär och dela ut på angiven plats i manuset.

Papper hos Holm

Från vänster: boksida i Havamal, korrektur från Tyskland och not från vaktmästare Grahn. Med noten sitter anteckningar av Linné som skall klippas itu och delas ut när Lagerkvist pratar om kistan.

Epilogen

Att dela ut när allt har nått sin ände.

**Albert Kjellqvist,
Frisörmästare**

En säregen herre som har tagit det som sin uppgift att förgylla de norrländska skogarna med glitter och glamour från kontinentens modehus. Mycket kunnig om filmstjärnornas liv och leverne. Syns även frekvent besökandes stadens allehanda dansanrättningar. Brukar ofta diskutera gemensamma kunder och vilket mode dessa skulle passa i.

**Kjell Rosén,
Konstnär**

En excentriker som även är grundaren av konstnärscirkeln. Är vida influerad av de spanska surrealisterna och brukar prata mycket om sitt besök i Spanien 1933. Entusiasmerande man med kreativa visioner. Son till landshövding Gustav Rosén.

**Sigrid Nystedt,
Kontorist**

En grå ung dam som under träffarna med cirkeln lever upp och har visat sig inneha en förträffligt livfull fantasi. Är den som verkar ha lättast att hänga med i Roséns haranger om konstens betydelse och hon är även en begåvad målare.

**Karl Andersson,
Journalist**

En politiskt medveten herre som kom med i cirkeln efter det att han gjort ett reportage om den samma. Skriver för Västerbottens-Kuriren och är ständigt på jakt efter nya stora journalistiska uppdrag.

Ingeborg Lidin

Ingeborg föddes den 27 januari 1911 i Jokkmokks socken. Som ung drömde hon om att resa jorden runt och hon läste många reseskildringar från världens alla hörn. Det som drog mest var Frankrike, och närmare bestämt Paris. Hon hade läst om alla museer,

konstgallerier och de små pittoreska kaféer som kännetecknade staden. Föräldrarna var inte särskilt roade över Ingeborgs romantiska drömmar om exotiska platser och de förklarade om och om igen att en kvinnas plats var i köket och inte kringflängandes på båtar kors och tvärs över de stora haven. De ansåg att det räckte med att hon fick följa fadern runt på diverse marknader i de lappländska markerna, men de dämpade inte hennes reslust och många konflikter uppstod därav. Efter det att hon tagit realen kände Ingeborg att det var dags, hon skulle bege sig till Paris för att studera konsthistoria. Föräldrarna sade blankt nej och ett storgräl utbröt. Det hela slutade med att hon rymde från föräldrahemmet den natten. Hon begav sig först ned till Umeå där hon fick jobb som affärsbiträde i en matvarubutik. Planen var att jobba och spara ihop ett kapital för att kunna möjliggöra resan till Paris. Efter att ha stannat där ett tag hade hon tänkt bege sig till Rom och därefter Orienten.

Det tog ett halvår för Ingeborg att spara ihop så pass mycket pengar att hon kunde bege sig till Paris och leva där ett tag. Väl där insåg hon dock att livet i Paris inte jämt var så skimrande som det tett sig, det var nästintill omöjligt att få jobb och ännu värre på bostadsfronten. Till slut lyckades hon få anställning som kafébiträde på ett av Paris många kaféer och hon blev inneboende hos en snäll och rar gammal tant som gärna pratade om sina blommor. På jobbet fick Ingeborg slita hårt, det var långa öppettider och många kunder. Det blev inte bättre av att hennes chef var grinig och ogillade

människor som inte kunde hantera det franska språket på ett tillfredsställande sätt. Hon stod ut i fem månader för att sedan säga upp sig och säga den forne chefen ett sanningens ord, och en och annan svordom på svenska. Efter denna dramatiska incident lyckades Ingeborg komma in på Marinellainstitutet för massage och annan kroppsbehandling. Var hon än hamnar i världen kommer folk säkert att efterfråga och uppskatta hennes kunnande inom dessa områden.

Under dessa studier träffade Ingeborg George på den smått obskyra jazzklubb som George jobbade på och Ingeborg blev blixtförälskad. Han var en svart jazzmusiker från Amerika som kommit till Europa för att kunna leva på sin musik. Hans smäckra kroppsbyggnad med den mörka, sidensläta huden och hans sorgsna, bruna ögon gjorde honom till den vackraste människa som Ingeborg någonsin hade sett. Han fattade samma tycke för henne och de inledde ett intensivt kärleksförhållande. Deras förhållande var något som inte uppskattades bland Paris övriga invånare, ”en svart man och vit kvinna är inte menade att vara tillsammans” sades det. Detta var något som paret ifråga försökte ignorera, det viktigaste för dem var varandra.

Ack! säg den lycka som varar för evigt. En dag när Ingeborg vaknade upp i deras gemensamma våning upptäckte hon att George var borta och det enda han lämnat kvar var ett munspel och ett brev. I brevet förklarade han att det var slut, de hade haft sin glädjefulla tid tillsammans men att han nu måste bege sig hem till sin fru. Hennes hjärta krossades likt en porslinstallrik emot betong. Aldrig förr hade hon känt sådan sorg, vart hon än gick påmindes hon av deras tid tillsammans, hans lukt, hur hans hud kändes, hans kyssar. Hon var tvungen att lämna Paris som var fyllt med alltför plågsamma minnen. En resa runt jorden kändes alltför främmande och jobbig så istället vände hon blicken mot Sverige. Hon ville tillbaka till Umeå där hon en gång i tiden hade känt förhoppningar om framtiden. Ingeborg fick ut sitt diplom från Marinellainstitutet och begav sig hemåt. Georges munspel behöll hon som ett minne av det svek hon drabbats av.

Väl i Umeå öppnade hon en salong för hygienisk behandling som var den första av sitt slag i staden. Den blev ganska snabbt populär bland damerna i de övre sociala skikten. Det var via dessa

eminenta damer som Ingeborg kom i kontakt med Albert Kjellqvist, som driver en frisörsalong på Kungsgatan. Dessutom är Alberts stora förebilder de franska modeskaparna och då Ingeborg bott i Paris en längre tid gör han många och långa visiter i hennes salong och pratar mycket om det kontinentala modet. Det var vid ett av dessa besök som Albert kom underfund med att Ingeborg länge haft ett intresse av konsthistoria. Han föreslog att hon skulle gå med i den konstnärscirkel som han själv besöker regelbundet. Efter mycket tjat från Alberts sida gjorde Ingeborg ett besök en av dessa torsdagar som cirkeln träffas. Trots att cirkelns upphovsman och lärare höll en lång monolog om de spanska surrealisterna fattade hon tycke både för iden bakom träffarna och för dess besökare. Nu för tiden går hon regelbundet till dessa möten.

Ingeborg har inga problem att socialisera med andra människor, det var något som hon snabbt lärde sig i Paris. Man måste ha kontakter för att kunna komma någonstans här i livet. Däremot har hon en viss ovilja mot att skapa ett djupt förtroende för någon annan. Hon har blivit sviken en gång tidigare och vill inte att det ska hända igen, därför föredrar hon ganska ytligt samröre med andra. Dock har hon börjat lära känna de andra i konstnärscirkel och där via konsten börjat öppna sig. Hon har insett vad hon egentligen kan och att hon faktiskt är väldigt kompetent både i affärer och på att ta människor. Dessutom är hon världsvan, van att klara sig själv och en kompetent medlare som kan samla ihop en splittrad grupp mot ett mål. I hennes upptäckt av sin egen kompetens har hon skapat ett band, ett förtroende till de andra i cirkeln som hör samman med att det är svårt att hålla känslorna borta från konsten. Hon hoppas på att skapandet, som hon känner är närmare hennes inre väsen, också skulle gå att använda i hennes arbete men fast hon försökt har hon ännu inte funnit en väg. Hon önskar att hon skulle kunna utnyttja sin kreativitet mer som skönhetskonsult och företagare, se sina kunder som hon ser sina konstnärliga skapelser.

**Albert Kjellqvist,
Frisörmästare**

En säregen herre som har tagit det som sin uppgift att förgylla de norrländska skogarna med glitter och glamour från kontinentens modehus. Mycket kunnig om filmstjärnornas liv och leverne. Syns även frekvent besökandes stadens allehanda dansanrättningar.

**Sigrid Nystedt,
Kontorist**

En grå ung dam som under träffarna med cirkeln lever upp och har visat sig inneha en förträffligt livfull fantasi. Är den som verkar ha lättast att hänga med i Roséns haranger om konstens betydelse och hon är även en begåvad målare.

**Kjell Rosén,
Konstnär**

En excentriker som även är grundaren av konstnärscirkeln. Är vida influerad av de spanska surrealisterna och brukar prata mycket om sitt besök i Spanien 1933. Entusiasmerande man med kreativa visioner. Son till landshövding Gustav Rosén.

**Ingeborg Lidin
Skönhetskonsult**

Dam från Jokkmokk som vistats i Paris och där lärt sig konsten om kropps- och skönhetsbehandling. Är världsvan, kompetent och har ett luckrat affärssinne som hon använder till att driva sin skönhetsalong.

∞ Karl Andersson ∞

Karl Jakob Hjalmar Andersson föddes 1907 i Umeå som det äldsta barnet med två yngre systrar. Hans far, Hjalmar Andersson, var kapten på Dragonregementet och önskade att hans ende son skulle följa i hans fotspår, varför han drillade Karl hårt från barnsben. Det blev många tidiga morgnar med långa friska joggingrundor och krävande styrkeövningar. Tyvärr visade det sig att Karl inte hade den kondition som krävdes för en riktig svensk soldat då han led av astma och dessutom var plattfot. Hjalmar blev förkrossad, skyllde allt på Karls mor Birgitta och anklagade henne för att ha skämt bort ungen. Sonen led mycket över att inte kunna göra sin far stolt genom att bli en bra militär, men samtidigt kände han sig lättad över att bli kvitt de jobbiga fysiska träningar som kantat hela hans barndom. Han beslutade sig för att istället göra sin far stolt genom att försöka få bäst betyg i skolan. Karl slet som en hund genom hela skoltiden och satt uppe många sena nätter för att kunna visa upp flera stora A:n men det hjälpte föga. Hans far var fortfarande besviken över att hans enda son inte kunde bli soldat och försvara sitt stolta fädernesland.

Efter realskolan bestämde Karl sig för att utbilda sig till journalist och begav sig till Stockholm för att studera. Han kände att ett visst avstånd från fadern behövdes då deras relation blev allt mer påfrestande. Väl i Stockholm kom Karl i kontakt med de socialistiska tankegångar som florerade. Han gick med i Kommunistpartiet och beslutade sig för att genom sitt yrke avslöja makthavarnas fiffel. Han skrev artiklar för ett flertal vänsterpolitiska tidningar, bland annat Aftonbladet, Flamman och Arbetaren, men efter att ha skrivit en artikel om olagliga donationer från Sovjetunionen till kommunistledare i Sverige blev Karl utesluten ur Kommunistpartiet. Han blev väldigt förargad och

deprimerad över detta och kände att de flesta av hans ideologiska övertygelser krossats. Samtidigt nåddes han av beskedet av att han far hade blivit allvarligt sjuk. Han bestämde sig därför för att bege sig hem till sin gamla barndomsstad Umeå. Fadern blev inte så förtjust över att återse sin son då han hört om dennes kommunistvärderingar och därmed betraktade honom som landsförrädare. Karl, som fortfarande omfattade vissa sådana åsikter, bestämde sig för att bevisa för sin far att han inte alls var någon förrädare. Tvärtom ansåg han att den enda lösningen på Sveriges problem var en revolution som skulle utlösas genom en rad avslöjande nyhetsartiklar. Han fick jobb på Västerbottens-Kuriren men det visade sig tyvärr att hans nyhetsuppdrag mest kom att angå små oviktiga tilldragelser i Umeås vardagsliv. Det var inte alls som i Stockholm där han haft sin journalistiska frihet att även skriva om viktiga händelser. Han kämpar hårt för att få viktigare och större nyhetsstoff som kan göra hans far stolt över hans arbete.

För ett tag sedan skrev Karl en artikel om en konstnärscirkel som brukar samlas varje torsdag och under en gemytlig stämning måla stilleben eller andra motiv som valts ut av cirkelns grundare och instruktör Kjell Rosén. Denne Rosén, son till den högst diskutabla landshövdingen Gustav Rosén, är en lokal konstnär som gjort studieresor i Spanien. Karl fann hela tillställningen väldigt förträfflig och efter kvällens möte fick han en förfrågan om att gå med. Han hade tvivel beträffande sin konstnärliga förmåga men detta tvivel slog Rosén snabbt undan: ”Konsten är en kreativ verksamhet som alla människor är förmögna till”. Redan nästa torsdag fanns Karl bland de samlade i Rosén ateljé. Artikeln blev för övrigt inte lika styckad som de flesta andra han hade skrivit, vilket troligtvis hade att göra med att chefredaktör Stellan Rosén, är bror till Kjell.

Något som präglar Karls personlighet är hans relation till sin far. Karl vill gärna visa att han duger till och vill göra det genom sitt yrke. Problemet är att artiklarna han skriver endast trycks som små notiser, trots all efterforskning och det hårda arbete som ligger bakom dem. Han gör allt för att artiklarna ska bli mer intressanta, vilket har lett till att han tidvis övertolkar betydelsen hos vad som annars skulle kunna klassas som oviktiga händelser. Karl är dessutom en man som sätter envishet högt, han vet att hans strävan kräver att

han står på sig tills han har kramat ur allt som går att få ur verklighetens magra stoff. Dock lever han inte riktigt som han lär, han har tidigare givit vika allt för tidigt och misstänker att det kanske är därför som han aldrig kommer någonvart med sina ambitioner. Även hans privatliv har antagligen lidit av detta, som hans far på senare tid ofta påpekat vore det på tiden att han gifte sig. Han har fortfarande vänsteråsikter men är osäker på vilken vänsterfalang han egentligen hör hemma i. Det han är säker på är att kapitalismen är skadlig för människorna och att den troligtvis kommer att möta sin undergång innan seklet är över. Just nu är hans mål att försöka få sina läsare att nå samma slutsats. Vidare är han övertygad om att redaktören för Västerbottens-Kuriren, Stellan Rosén, motarbetar honom genom att korta ned hans artiklar. Det vore skönt om man kunde se in i framtiden och på så sätt vara på plats innan nyheterna händer, med gripande ögonvittnesskildringar av viktiga händelser göra sig ovärderlig för tidningen. Då skulle han kunna få den betydelse han förtjänar och behöver för att kunna sprida sitt budskap. Vore det så kunde han bli den största och bästa journalisten och på så sätt visa att han duger inför sin far och kanske till och med få Stellan Roséns jobb.

**Albert Kjellqvist,
Frisörmästare**

En säregen herre som har tagit det som sin uppgift att förgylla de norrländska skogarna med glitter och glamour från kontinentens modehus. Mycket kunnig om filmstjärnornas liv och leverne. Syns även frekvent besökandes stadens allehanda dansanrättningar.

**Ingeborg Lidin
Skönhetskonsult**

Dam från Jokkmokk som vistats i Paris och där lärt sig konsten om kropps- och skönhetsbehandling. Är världsvan, kompetent och har ett luckrat affärssinne som hon använder till att driva sin skönhetsalong.

**Kjell Rosén,
Konstnär**

En excentriker som även är grundaren av konstnärscirkeln. Är vida influerad av de spanska surrealisterna och brukar prata mycket om sitt besök i Spanien 1933. Entusiasmerande man med kreativa visioner. Son till landshövding Gustav Rosén.

**Karl Andersson,
Journalist**

En politiskt medveten herre som kom med i cirkeln efter det att han gjort ett reportage om den samma. Skriver för Västerbottens-Kuriren och är ständigt på jakt efter nya stora journalistiska uppdrag.

Sigrid Nystedt

Sigrid föddes 1908 och växte upp i en stor familj med åtta syskon utanför Umeå stad. Som ung var hon enstöring, fann sina syskon och de andra barnen alltför påfrestande och valde istället att leka för sig själv. Hennes föräldrar var oroliga över att hon inte umgicks med andra barn men trodde att skulle bli bättre när hon fick börja skolan. På detta misstog de sig. Hon gillade att gå i skolan, skolfröken Johansson var snäll och det var jätteroligt att lära sig läsa och räkna, men det Sigrid uppskattade mest var bildlektionerna där hon kunde få fritt spelrum för sin livliga fantasi. Fröken Johansson såg ogillande på de alltför fantasirika teckningar som barnet skapade men tyckte samtidigt att det var bra att hon lärde sig gestalta något. Sigrids umgängesvanor förändrades inte särskilt mycket efter det att hon hade börjat skolan. Hon höll sig fortfarande för sig själv och det enda sällskap som hon kunde tolerera var Kjell Roséns. De var båda folkskygga och älskade att teckna vilket gjorde att även om de inte riktigt blev vänner så brukade de sitta bredvid varandra under lektionerna och visa varandra sina skapelser.

Sigrids föräldrar var fortfarande oroliga över henne. De rådfrågade hennes fröken om vad som borde göras men fick ett väldigt otillfredsställande svar: Låt henne hållas, det går säkert över. Prosten var av en annan åsikt, sådan ogudaktighet bör inte lämnas åt sig. Om de lät henne komma till honom för extra disciplinering skulle han skola henne i den kristna läran. Sigrid var inte särskilt förtjust över det men förstod att det var menat för hennes eget bästa.

Prosten var en sträng och barsk lärare som inte tolererade fantasirika utsvävningar då dessa leder raka vägen till dårhuset eller ett syndigt leverne. Boten var ett flitigt studerande av Bibeln och Jesu gärningar. Sigrid blev vettskrämd över att hennes

fantasi kunde leda till sådana hemskheter och försökte bättra sig. Under resten av sin skoltid gick hon i lära hos prosten efter lektionernas slut för att bli en rättfärdig kristen, veta den rätta tankens väg i livet. Skolan följdes av en anställning som kontorist på Georg Säfströms pappersvaror där den strikta disciplin som prosten lärt henne kom till användning i sorteringsarbetet. Det hände fortfarande att hon blev vettskrämd över tanken att hamna på dårhuset och därför vågade hon sig inte utanför den kristna stigen.

För ett halvår sedan återsåg Sigrid sin gamle klasskompis Rosén som höll på att starta en konstnärscirkel. Han mindes klart och tydligt hennes fantastiska teckningar under skoltiden och ville mer än gärna att hon skulle närvara vid deras möten. Hon mindes dock prostens ord om djävulens snaror och tackade först nej - med en bitter känsla då hon mindes den glädje som målningen brukade ge henne. Efter detta möte sov Sigrid dåligt, hon grubblade över om hon skulle gå till konstnärscirkeln bara för att titta, det kunde väl inte skada? Tillslut, en sen söndag kväll, smög hon sig till Roséns ateljé för att tala med honom. Han blev överlycklig över att se henne där och tryckte ned henne framför ett staffli. Sigrid var förstened av skräck men Kjell hjälpte henne att komma igång. Och igång kom hon. Det var som om en damm brast. Alla undertryckta fantasier, bilder och föreställningar kom tillbaka och Sigrid målade. Så här bra hade hon inte känt sig på tiotals år. Hon satt i Kjells ateljé hela natten och målade medan han gav henne goda råd och uppmuntran. Två fantastiska tavlor skapades den natten. Tidigt på måndag morgon gick Sigrid hem, stolt och upprymd över sina prestationer. Senare under dagen kom dock prostens ord tillbaka, "livliga fantasier leder tyder på ett syndigt leverne", och hon blev återigen vettskrämd för att hamna på dårhuset. Efter att ha haft ett långt samtal med Kjell bestämde hon sig för att ändå ge konstnärscirkeln ett försök till då hon ville möta sin skräck.

Nu har Sigrid gått till konstnärscirkeln i ett halvår och har lärt känna de andra konstnärerna där. Under mötena lever hon upp. Allt det som prosten lärt henne att stänga inne forsar trotsigt ur henne och fästs i tavlor och ord. Efteråt, när hon är ensam igen, kommer ångesten inför synden och skräcken för att klassas som sinnessjuk tillbaka och då tar hon ångerfyllt åter klivet ut i den

kristna botgörelsen. I ett försök att göra det hela lite lättare brukar hon lite då och då måla en tavla med religiösa motiv men utan geist vilket gör att dessa inte blir lika bra som de andra. Hon har börjat öppna upp sig inför de andra konstnärerna i cirkeln som hon känner har en större förståelse för hennes känslor än andra. Sigrid upplever sig själv inte som någon som kan föra ytliga samtal om väder och vind utan föredrar att tala öppenlyttigt om det stora i konsten och världen. Att ljuga är en synd, även om sanningen kan såra, och hon vill egentligen inte leva utan Guds nåd. Samtidigt kan hon själv känna syndfulla känslor, som hat emot sina föräldrar och prosten för deras oförståelse och de gränser de satt och som ännu skaver. Hon försöker förneka dessa känslor men de återkommer då och då, speciellt när hennes kreativitet får flöda fritt och hon upplever hur bra det får henne att må. Hon längtar efter att beständigt få öppna upp sitt inre för sig själv och andra, hon vill inte behöva pendla mellan ångest och extas på grund av att det hon upplever som det vackraste i sitt liv i hennes tro ses som synd. Hon vill inte släppa konsten, hon känner att den hjälper hennes själ att andas och hon söker ständigt, när hon är på det humöret, nya sätt att betrakta tillvarons skönhet, hur den skiftar under blicken, drar sig undan och träder fram.

**Sigrid Nystedt,
Kontorist**

En grå ung dam som under träffarna med cirkeln lever upp och har visat sig inneha en förträffligt livfull fantasi. Är den som verkar ha lättast att hänga med i Roséns haranger om konstens betydelse och hon är även en begåvad målare.

**Ingeborg Lidin
Skönhetskonsult**

Dam från Jokkmokk som vistats i Paris och där lärt sig konsten om kropps- och skönhetsbehandling. Är världsvan, kompetent och har ett luckrat affärssinne som hon använder till att driva sin skönhetssalong. Brukar ofta diskutera kunder och mode från de franska modehusen under Alberts besök i hennes salong, vilka brukar infalla med ungefär en veckas intervall.

**Kjell Rosén,
Konstnär**

En excentriker som även är grundaren av konstnärscirkeln. Är vida influerad av de spanska surrealisterna och brukar prata mycket om sitt besök i Spanien 1933. Entusiasmerande man med kreativa visioner. Son till landshövding Gustav Rosén.

**Karl Andersson,
Journalist**

En politiskt medveten herre som kom med i cirkeln efter det att han gjort ett reportage om den samma. Skriver för Västerbottens-Kuriren och är ständigt på jakt efter nya stora journalistiska uppdrag.

Albert Kjellqvist

Albert föddes i Örnsköldsvik år 1902. Hans barndom och uppväxt var andefattig, kanske ganska normal men tråkig för hans del. I sina tidiga tonår såg Albert sin första spelfilm och han blev genast förälskad. Efter dess har han sett alla de stora

Hollywoodproduktionerna och älskar den glitter och glamour som omgärdar filmindustrin. Sedan "Gösta Berlings saga" kom 1924 är Greta Garbo hans stora favorit. Trots att han ser sig själv som ganska ful älskar Albert skönhet, speciellt de vackra hårkreationer som ofta förekommer på film. Detta intresse ledde till att han utbildade sig till frisör, vilket inte var något hans far Johannes ansåg passande. Enligt fadern var det alldeles för avvikande, som frisör med glamourösa ambitioner sticker man ut, vilket man inte alls ska göra. Folk kan tro att man anser sig själv som förmer än alla andra. Alberts kall att hjälpa folk med deras skönhet var allt för starkt och han trotsade sin fars uppmaningar och bröt med familjen. Det gick väldigt bra för honom, speciellt med damfrisyrerna. Albert har gjort försök till att utveckla sina manliga bekantas syn på hårkreationer men det har inte gått särskilt bra, vilket han inte kan förstå. Även mäns frisyrer behöver ibland en touche av glamour...

För att verkligen kunna ta vara på sina talanger flyttade Albert till Stockholm och började arbeta på en av de finare salongerna, men med den arbetarbakgrund Albert hade gick det inte särskilt bra att smälta in i de övre skiktens gemenskap. Till att börja med gjorde hans norrländska dialekt det svårt, och när han äntligen lyckades arbeta bort den hade han fortfarande inte det rätta sättet. Trots att hans kreationer var uppskattade hängde hans bakgrund kvar som en mörk skugga och omöjliggjorde alla försök att smälta in. Till slut gav han upp och bestämde sig för att ge sig av norröver

igen. För att slippa sin hemstad Örnsköldsvik flyttade Albert istället till Umeå, som ändå var den största staden i norrland. Han misstänkte att en viss kulturell förfining skulle uppskattas där och att lite av den glamour som han fått med sig från Stockholm inte skulle vara helt bortkastad. Albert accepteras i Umeå, för han är ju kunnig, men den glamour han försöker sprida är lite som pärlor för svin.

Aterigen har han svårt att passa in, men nu är det inte för att han inte har klass, utan för att han har för mycket av den. Hans väl inlärd rikssvenska och hans försök att ge männen lite glamour sågs nästan som fjolligt av norrlänningarna men han står på sig. I Stockholm hade vita duken givit honom den utbildning han behövde i hur man skall tala och föra sig. Detta, som Albert känt var lite främmande honom i Stockholm, kunde han nu ta fram i Umeå och låta genomsyra hela sitt väsen. Den vana av fester som Stockholmsvistelsen gav var visserligen svår att upprätthålla i Umeå men Albert har ansträngt sig för att ge stadens dansbanor en antydning av glamour och danspalats.

Under en av dessa fester mötte han en charmant herre vid namn Kjell Rosén som är konstnär. Han uppmanade Albert att vidga sin konstnärsambition från hår till tavlor och Albert insåg att om han kom i bättre kontakt med konstnären i sig kunde han kanske använda detta även i sitt härskapande. Dessutom var Kjell en av de första som visade förståelse för Alberts känsla för glamour och flärd och lät sig göras om av honom. Albert introducerades i Kjells amatörkonstnärscirkel som består av en samling tilltalande människor som brukar träffas och måla tavlor, gå ut på fester eller prata mode minst en gång i veckan. De har blivit Alberts närmaste vänner som han känner att han kan anförtro sig åt.

Albert ser sig själv som en konstnär med människan som föremål. Skönhet ligger lika mycket på ytan som på djupet. Detta är ingen dualism där det ena utesluter det andra utan snarare en dualitet, båda påverkar varandra. Ytlig skönhet förstärker det vackra inombords precis som den senare ger ett djup till ytan. Det vackraste på ytan hos människor är, enligt Albert själv, ansiktet och det som framhäver detta på bästa sätt är frisyren. Alla människor är förmögna till att vara vackra, även om förutsättningarna varierar, och det är hans

uppgift att ta fram det vackra i dem. Naturligtvis är skönhet lite mer än enbart frisyren och därför kommer Albert gärna med förslag på kläder, smink, smycken med mera som kan förstärka hans kreation. Tyvärr verkar de flesta här i norrland inte riktigt uppskatta det kontinentala modet lika mycket som i Stockholm, men med hans hjälp kommer de snart göra det.

På senare tid har Albert tyvärr känt en viss inspirationsförlust. Många kunder har lämnat salongen missnöjda vilket naturligtvis gör honom ännu mer vemodig. Det blir naturligtvis inte bättre av att en ny konkurrent, Gösta Wixner, har öppnat salong lite längre ned på gatan som även den drar fördel av kontinentala influenser. Wixner har dessutom börjat stjäla idéer av Albert, vilket tyvärr inte är något som går att bevisa. Alberts talanger har alltid varit som störst gällande damfrisyrer och till hans stora förtret har herrar som aldrig tidigare visat intresse för det glamourösa börjat gå till Wixners Herrfrisering för att få håret klippt som filmstjärnorna. Det hela tär på Alberts krafter och en viss desperation har börjat kännas. Om han ändå hade mer av sin förmåga att se vilken frisyren som bäst framhäver kundernas egen skönhet, eller på något sätt kunde föregripa morgondagens mode, då skulle hans lycka vara gjord.

Ingeborg Lidin
Skönhetskonsult

Dam från Jokkmokk som vistats i Paris och där lärt sig konsten om kropps- och skönhetsbehandling. Är världsvan, kompetent och har ett luckrat affärssinne som hon använder till att driva sin skönhetsalong.

Sigrid Nystedt,
Kontorist

En grå ung dam som under träffarna med cirkeln lever upp och har visat sig inneha en förträffligt livfull fantasi. Är den som verkar ha lättast att hänga med i Roséns haranger om konstens betydelse och hon är även en begåvad målare.

Albert Kjellqvist,
Frisörmästare

En säregen herre som har tagit det som sin uppgift att förgylla de norrländska skogarna med glitter och glamour från kontinentens modehus. Mycket kunnig om filmstjärnornas liv och leverne. Syns även frekvent besökandes stadens allehanda dansanrättningar.

Karl Andersson,
Journalist

En politiskt medveten herre som kom med i cirkeln efter det att han gjort ett reportage om densamma. Skriver för Västerbottens-Kuriren och är ständigt på jakt efter nya stora journalistiska uppdrag.

Kjell Rosén

Kjell föddes den 21 juli 1909 i Umeå socken. Hans far, Gustav Rosén, blev så småningom beryktad och hett omdiskuterad som landshövding och redan under Kjells uppväxt var fadern inte särskilt närvarande eftersom han var involverad i många politiska uppdrag. Det de gjorde tillsammans

var oftast knutet till trädgårdsarbete, vilket Kjell aldrig funnit särskilt exalterande. Dessutom haglade faderns råd och visdomsord under dessa aktiviteter och när Gustav fick slut på visa ord talade han gärna om sin uppväxt och tid inom den svenska militären. Han sade ofta, speciellt när han blev mer beryktad, att man inte skulle tro allt som skrevs i de lokala tidningarna då de styrs av illvilliga och bakåtsträvande män som aldrig utfört ett hederligt dagsverke i hela sitt liv. Kjell trodde sin far, men tyvärr trodde hans skolkamrater på tidningarnas ord och många slagsmål utbröt för att han försvarade sin far på skolgården. Det hela ledde till att Kjell hellre stannade inne under rasterna och ritade än att vara ute och tvingas slåss för sin fars rykte. Som sällskap hade han den tystlåtna Sigrid Nystedt som också brukade sitta inne och måla. De utvecklade någon form av vänskap där de målade och visade varandra sina verk och satt tillsammans för att kunna fortsätta sitt utbyte av idéer. De umgicks aldrig efter skolan på grund av att Sigrid oftast begav sig hem till prosten direkt efter sista timman. Hon berättade aldrig för Kjell varför, men det verkade som om prosten ägnade sig åt att ge Sigrid dåligt samvete för hennes tecknande. Ju äldre de blev desto mindre umgicks de då Kjell började finna andra vänner och tillslut hade de glidit ifrån varandra.

Efter realskolan fortsatte Kjell sina studier vid Umeå högre läroverk där han främst intresserade sig för konst och litteratur då han hade bestämt sig för att bli författare och konstnär. Det

bildmässiga skapandet var något han praktiserat från barnsben men han hade nu bestämt sig för att vidga sina konstnärliga vyer med poesi och lyrik. Tanken var att även skriva en historisk bok om det konstnärliga livet i norrland, främst i Umeåtrakten, men denna bok är inte färdigskriven än. 1931 kom Kjell i kontakt med de spanska surrealisterna via en utställning i Göteborg, vilket förändrade hela hans syn på konstnärligt utövande. Han började ta till sig deras stil, men till en början blev det endast dåliga efterrapningar av de mest beryktade konstnärerna Salvador Dalí, Joan Miró och poeten Paul Éluard. Det var då han bestämde sig för att besöka det varma Spanien så att han verkligen kunde vidga sina vyer. I mars 1933 begav han sig iväg på sin studieresa. Han reste omkring i hela Spanien, från Barcelona i norr till Cádiz i söder. Han träffade många av de stora surrealisterna, däribland Dalí och Miró. Det var under denna resa som Kjell insåg att alla människor har konstnärliga sidor men att dessa har tryckts långt ned i det undermedvetna genom den fantasilösa anti-kreativitet som kallas lönearbete. Endast ett fåtal har lyckats frigöra sitt medvetande genom konstnärligt utövande och det är deras uppgift att öppna de andras, de sovande människornas, sinnen. Han fick även kännedom om en viss typ av sydamerikanska svampar som sades stimulera och öppna det mänskliga medvetandet för en fri konstnärlig kreativitet. Detta var något som han ville experimentera vidare med hemma i Sverige.

Efter tre månaders vistelse i Spanien återkom Kjell till det kyliga Umeå med en mindre kvantitet sydamerikanska svampar i bagaget. Han hade nu bestämt sig för att starta en konstnärscirkel för amatörer och genom den hjälpa de stackars sövda människor som befolkar Umeå. Det blev ingen anstormning från början men inom en snar framtid kommer det med all säkerhet att bli en succé. Antalet besökare har legat på runt fem personer med några avhopp och några tillskott. Sedan ett halvår kommer samma personer till mötena och Kjell tror dem vara redo för det lilla experimentet. Om det lyckas kommer han att sprida svamparnas glans och på så sätt revolutionera det mänskliga sättet att tänka.

Som person är Kjell väldigt verbal, han har ett välsmort munläder och han talar gärna mycket och länge. Det han helst samtalar om är de spanska surrealisterna och hur de har påverkat det

konstnärliga sättet att tänka. Han kan ha svårt att acceptera att någon annan har en motsatt åsikt än han själv och när det väl händer är hans strategi att förvirra sin motståndare med krångliga ord och meningsbyggnader samt att tala så mycket att den andre inte får en syl i vädret. Han tar aldrig till personliga påhopp då detta är något som genomsyrat debatten kring hans far. Det bör påpekas att Kjell tar till sig andras åsikter och lyssnar på dem, han anser bara att de oftast har fel på grund av bristande insikt och han vill visa dem tillrätta.

Konstnärscirkeln är Kjells skötebarn som han Kvårdar ömt, den är ett led i hans strävan efter att öppna människors sinnen. Han ser dess besökare som sina vilsegångna barn som han måste vägleda och undervisa och om allt går som han planerat med experimentet kommer den här konstnärscirkeln att bli något stort, väldigt stort. Det kommer troligtvis att utveckla sig så att en helt ny inriktning inom konsten blommar ut och han kommer att vara dess grundare! Han kommer att stå i historieboken som den som revolutionerade konsten, som den som öppnade människornas medvetande. Han kommer att bli stor. Problemet att vägen till denna storslagenhet är krokig och kantad med problem. Det skulle underlätta om han kunde förutse en del av de svårigheter som står i vägen för hans och cirkelns berömdhet. Att se vart världen är på väg är inte en av hans talanger, även om han livnär storslagna visioner som han gärna vattnar med allt som står i hans väg.

☞ Konstnärscirkeln ☞

Kjell Rosén startade för ett år sedan cirkeln i syfte att hjälpa de som vanligtvis inte betraktar sig själva som konstnärer men ändå vill utveckla sig själva genom konst. Det var dålig uppslutning redan från början men Rosén misströstar inte, tvärtom är han övertygad om att cirkeln kommer att få en enorm genomslagskraft inom en snar framtid.

De som för tillfället deltar är, förutom Rosén själv, Albert Kjellkvist, Ingeborg Lidin, Karl Andersson och Sigrid Nystedt, som är nyast i gruppen men ändå redan varit med ett halvår. De samlas varje torsdag i Roséns ateljé för att måla ett av honom förutbestämt motiv, oftast handlar det om ett stilleben. Kjell fungerar som instruktör och ger goda råd och anmärkningar. Det är tänkt att alla ska komma med konstruktiv kritik till varandra men i slutändan är det Rosén som pratar mest och gärna flyter ut i långa monologer om de spanska surrealisternas liv och verk.

Nyligen fick Rosén tag på en säregen sten som han vill att de ska måla av. Han vill också att de ska göra detta under verkan av ett sinnesöppnande te som han har talat sig varm om men inte närmare förklarat hur det verkar och av vad det består. Han har bara hänvisat till de spanska surrealisterna och svävat ut i långa, svårförståeliga ordflöden. Priset för denna sten, som han införskaffade av bokbindarmästare Sven Olof Lagerkvist, var att denne skulle få den tavla inspirerad av stenen som han uppfattade som vackraste.

☞ Bostäder ☞

Ingeborg Lidins skönhetssalong ligger på Kungsgatan 65 och hon har bostad på samma adress med uppgång inne på gården. Bostaden innefattar en hel våning, om än inte så stor, som är sparsamt möblerad och ganska luftig i kontinental stil.

Kjell Rosén innehar en hel övervåning på Renmarksplanaden 10, med egen uppgång på utsidan. Lägenheten består av en stor ateljé samt ett mindre sovrum, ett nybyggt badrum och ett trångt kök. Alla rummen har sin beskärda del av vad som skulle kunna kallas ett kreativt kaos.

Albert Kjellkvist bor i två små välstädade och prydliga rum innanför sin frisörsalong i korsningen Döbelnsgatan och Storgatan. I inredningen ingår anslagstavlor med en mängd bilder på och urklippta reportage om tidens filmstjärnor, främst Greta Garbo.

Sigrid Nystedt bor på Kungsgatan 85, ovanpå det skrädderi som ligger inne på gården. Hon bor inhytt hos skomakarbröderna Lind som är ganska lugna till sättet och ägnar större delen av sin vakna tid åt arbete, varför hon inte ser så mycket av dem.

Karl Andersson bor på Nygatan 35 i ett ganska stort rum som fungerar både som sovrum och arbetsrum. Han delar kök och utedass med en annan journalist på Västerbottens-Kuriren, en herre vid namn Axel Hermansson som mest gör sportreportage och går Karl på nerverna med sitt skryt om de egna ungdomsbragderna.

☞ Titulering ☞

Vid omnämnande, tredje person:

För herrar titulering med yrke och efternamn, exempelvis torghandlare Isaksson, för damer fru eller fröken och efternamn, möjligtvis med yrket som tillägg, ex Fröken Lidgren, hon vid bageriet. Undantag: Grevinnan, Prostinnan el dyl.

Vid tilltal:

För herrar av samma eller högre rang är det herr Lindgren, doktor Ivarsson, Lektor Holm som gäller. För närmare bekanta eller av lägre rang kan man bruka endast efternamnet eller förnamn.

För damer brukas fru eller fröken följt av efternamn, eller, vid närmare bekantskap eller lägre rang, fröken följt av förnamn, alternativt bara förnamnet.

Man duade inte folk på den här tiden så vida man inte var högre i rang och arrogant eller nära bekanta.

Älsk och Höglärde Hr Professor,
Speciella Sjunnare!

Såsom jag Hr Professoren för all stor betygad gunst är högst
obligerad och denna synnerliga välvilja med vördsam tacksägelse
erkänna

Såsom jag Hr Professoren för all stor betygad gunst är högst obligerad och denna synnerliga välvilja med vördsam tacksägelse erkänna, vill jag för Eder förtälja de senaste eventum emedan de angår ett ämne om vilket vi tidigare åtskilligt språkat.

Min resa in mot Lapponia Lyckselensis tog sin början i Umeå, som ännu ej väl reparerat sig efter det skadestånd han led av fiendens eld då han totaliter blev avbränd. Uti regnigt väder lämnade jag staden, och kommer jag med hälsan och livet hem, det jag räknar för ett särdeles Guds miraculum, ville jag ej samma resa taga för 2000 plåtar.

I det att jag ville undvika raggen fördes jag längs bivägar, vartill jag snart önskade mig reskamrat eller att äga den friheten att få skakas av hästen på landsvägen. Regnet uppehöll mig tidvis och min resa hämmades av vägen, som jag tillstod vara så svår att jag aldrig känt dess make, endast stenar och rötter med djupa hålor fulla av vatten. Nu synes mig dock att detta var ett simpelt lidande, lätt att bära mot de myrar jag beträtt.

Då jag första gången trädde in på lapparnas område och kom till dessa mörka skogar då häpnade jag och insåg, att jag nu skulle begiva mig in i ett land som var helt olika mot vad jag förut varit van vid. Jag ämnar ej här närmare förtälja, mina första möten med dess folk, det jag beskriva i mina brev till Vetenskaps-Societeten, utan må framskynda till den begivenhet som synes mig utgöra begynnelsen till de eventum jag tidigare åsyftat.

Aldrig har poeterna kunnat avmåla Styx så fult, där det ej är fulare, de myrar i vilka jag funne djävulen självt. Å Lycksmynen gick tolken åstad att söka lappen, kom omsider helt trött med ett kvinnfolk, jag tror aldrig någon avbildat en furia så att icke denna bättre henne representerade. Hon såg ut helt liten, ögonen bruna, lysande, ansiktet helt svartbrunt av rök, håret becksvalt och i bröstet, som såg ut likt grodskinn hängde långa, slankande, bruna pattar, men mässingsmaljor stodo omkring. Hon talar dock med veksamhet och medömkan, mäter mig att vidare resa är fåfång. Jag, som redan kände mig såsom sjuk av stor strapatsering, genom märkor

veksamhet och medömkan, mäter mig att vidare resa är fåfång. Jag, som redan kände mig såsom sjuk av stor strapatsering, genom märkor

helt många och långa, genom mina egna sakers bärande, ty lappen bar båten, jag frågade om hon någon mat kunde bjuda mig.

I furians koja hängde helt intill elden en sten, som huvudet i storlek, ett fint arbetat nät omkring, att jag nödgades henne fråga om dess natur. Då hon viste mig den föll det för mig att den var helt consimilis med den sten Ni menat Eder ha påträffat och bad att jag finge köpa honom. Hon svarade mig: "Du vill hava att stanna över natten, emedan jag icke vet, om den må dig följa."

Under natten undrade jag över de sjungande mumlanden, gick att höra från hennes koja, då jag av orolig sömn gick mig att taga luft. Om morgonen menade hon sig ha talat med Enöga, jag förmodar den stenen tillhörde, sade mig få den mot tobak och silver.

Sålunda sporrad av mitt inventum gick jag över myren åter, att innan kvällningen hinna till fast mark att sova. Sömnen kunde dock ej stärka mig, i drömmar sågo jag furians lysande ögon mig att betrakta, genom vatten vilket täckte mig helt, tolken även jämrade. Det gick nu hela dagen fort nedför floden, änteligen råkade vi emot en holme, vilken då lappen skulle undvika stötte mot en sten att båten gick sönder. Till all lycka var det ej djupt, att vi snart å holmen blev förda. Jag miste min väska uti vilken jag medförde uppstoppade fåglar, var glad att den andra, i vilken jag förde sten och växter, ännu var med mig, intrasslad i min livrem. Jag förtäljer detta emedan jag nu menar att drömmen icke var helt frånskild det som hände.

Följande natt blev jag så hastiger uppväckt ur min oroliga sömn, att jag med drömmen ännu helt för ögonen åsåg hur lappen vrålade sökte bränna stenen i vår eld. Jag sprang upp att ta den ifrån honom, varför han mente mig få stanna själv att vänta på Ruåvtehgen, vad jag antar ett mytiskt väsen, vilkens öga han trodde stenen vara. Då drömmen falnat från min blick var jag allena i den ljusa sommarnatten. Jag gav mig av att söka tolken, ty landet var väglöst och jag själv icke skickad att finna min väg till Lycksele prästgård, å morgonen redo att ge upp. I det jag lyfte stenen för att betrakta källan till min olycka, föll det för mig att prästgården låg framför mig, icke lång väg, då jag lagt honom ned att gå kommo dock vilsenheten åter att jag i lång tid irrade åt andra håll. Med växande undran lyfte jag så åter stenen ur prästgården lag framför mig, icke lång väg, då jag lagt honom ned att gå kommo dock vilsenheten åter att jag i lång tid irrade åt andra håll. Med växande undran lyfte jag så åter stenen ur

helt många och långa, genom mina egna sakers bärande, ty lappen bar båten, jag frågade om hon någon mat kunde bjuda mig. I furians koja hängde helt intill elden en sten, som huvudet i storlek, ett fint arbetat nät omkring, att jag nödgades henne fråga om dess natur. Då hon viste mig den föll det för mig att den var helt consimilis med den sten Ni menat Eder ha påträffat och bad att jag finge köpa honom. Hon svarade mig: "Du vill hava att stanna över natten, emedan jag icke vet, om den må dig följa." Under natten undrade jag över de sjungande mumlanden, gick att höra från hennes koja, då jag av orolig sömn gick mig att taga luft. Om morgonen menade hon sig ha talat med Enöga, jag förmodar den stenen tillhörde, sade mig få den mot tobak och silver. Sålunda sporrad av mitt inventum gick jag över myren åter, att innan kvällningen hinna till fast mark att sova. Sömnen kunde dock ej stärka mig, i drömmar sågo jag furians lysande ögon mig att betrakta, genom vatten vilket täckte mig helt, tolken även jämrade. Det gick nu hela dagen fort nedför floden, änteligen råkade vi emot en holme, vilken då lappen skulle undvika stötte mot en sten att båten gick sönder. Till all lycka var det ej djupt, att vi snart å holmen blev förda. Jag miste min väska uti vilken jag medförde uppstoppade fåglar, var glad att den andra, i vilken jag förde sten och växter, ännu var med mig, intrasslad i min livrem. Jag förtäljer detta emedan jag nu menar att drömmen icke var helt frånskild det som hände.

Följande natt blev jag så hastiger uppväckt ur min oroliga sömn, att jag med drömmen ännu helt för ögonen åsåg hur lappen vrålade sökte bränna stenen i vår eld. Jag sprang upp att ta den ifrån honom, varför han mente mig få stanna själv att vänta på Ruåvtehgen, vad jag antar ett mytiskt väsen, vilkens öga han trodde stenen vara. Då drömmen falnat från min blick var jag allena i den ljusa sommarnatten. Jag gav mig av att söka tolken, ty landet var väglöst och jag själv icke skickad att finna min väg till Lycksele prästgård, å morgonen redo att ge upp. I det jag lyfte stenen för att betrakta källan till min olycka, föll det för mig att prästgården låg framför mig, icke lång väg, då jag lagt honom ned att gå kommo dock vilsenheten åter att jag i lång tid irrade åt andra håll. Med växande undran lyfte jag så åter stenen ur

Älske och Höglärdste Hr Professor,
Specielle Sjönare!

Såsom jag Hr Professoren för all stor betygad gunst är högt
obligerad och denna sparsamliga välvilja med öfversom tackstygelse
erkända, vill jag för Eder förtälja de senaste evenemur smedar de
angår ett ämne om vilket vi tidigare åtkilligt språkade.

Min resa in mot Lapponia Lychestensis tog sin början i Umeå, som
zaru sj vill reparerat sig efter det skadeskänd han led av
fjäderens eld så han totaliter blev avbränd. Hvi rasnigt vider
lämnade jag skadan, och kommer jag med hälsan och lust hem, det
jag räknar för ett sådant. Sudi miraculum, ville jag sj samma
resa tages för 2000 flätkar.

I det att jag ville vandra ryggen fördes jag långa bitar,
varkill jag snart önskade mig ruskamrat eller ett äga den
friheten att få skakas av hästen på landsvägen. Regnet uppehöll
mig litet, och min resa hämmades av vägen, som jag tillstod vara så
snår att jag aldrig blott dess makt, endast skenar och rötter med
stjupa hålor fulla av vatten. Nu synes mig dock att detta var ett
simpelt lidande, lätt att bara mot de myrar jag beträffat.

Da jag första gången trädde in på lapparnas område och kom till
dessa märka skogar så höjades jag och insåg, att jag nu skulle
begiva mig in i ett land som var helt olika mot vad jag förut varit
van vid. Jag ämnar sj här närmare förtälja, mina första möten med
dessa folk, det jag beskriva i mina brev till Vetenskaps-Societeten,
utan nå framlygda till den begivenhet som spars mig utgåra
begagnelsen till de evenemur jag tidigare äpplat.

Aldrig har posterna kunnat ämnda s'kx så fullt, där det sj är
fulare, de myrar i vilka jag funne stjulen själet. Å Lychemgren
gick kolken ättad att idka lappen, kom omsider helt trött med ett
kvinnfolk, jag tror aldrig någon utbildad sa furia så att icke denna
bittles henne representerade. Hon såg ut helt liten, ögonen bruna,
lygande, ansiktet helt svartbrunt av rök, härat beskvart och i
bröstet, som såg ut till grovskina hängde långa, slankande, bruna
raktar, men mässingsmaljor stodo omkring. Hon talat dock med
raskhet och mestänkan, mäter mig att vidare resa ar påfång. Jag,
som redan hände mig såsom sjuk av stor skrapaktisering, genom märker

aga och långa, genom mina egna sakens berättelse, ty lappen
n, jag frågade om hon någon mat kunde bjuda mig.
i koja hängde helt intill skadan en sken, som kunnat i
ett fint arbetat nåt omkring, att jag någades henne
i dess natur. Da hon vitt mig den föll det för mig att den
concomiti med den sken Ni menat Eder ha påträffat och
jag finge köpa honom. Hon svarde mig
hava att skanna över natten, smedan jag icke vet, om den
böja."

skän avbrände jag över de sjungande mumlarna, gick att
n hennes koja, da jag av orolig ömna gick mig att laga luft.
men menade hon sig ha talat med Gud, jag förmodar den
illkört, sade mig på den mot tobak och silver.

sporrat av mitt evenemur gick jag över myren åter, att
tblingge hvara till fast mark ett ära. Såsom kunde dock
a mig, i drömmar sågo jag furians lygande ögon mig att
i, genom vatten vilket träckte mig helt, kolken ära

Det gick nu hela dagen fort nedför floden, såkligen
i smot en holme, vilken da lappen skulle vandra stötta
ken att bäken gick önder. Till all lycka var det sj
tt vi snart i holmen blev förda. Jag miske min väska uti
g mestförde uppstoppade fåglar, var glad att den andra,
jag förde sken och väskor, zaru var med mig, intrasslad i
m. Jag förtäljer detta smedan jag nu menar att drömmen
helt fränskild det som hände.

i natt blev jag så hastiger uppveckt ur min oroliga ömna,
med drömmen zaru helt för ögonen sådg hur lappen
idkte bröna skenen i vdr eld. Jag sprang upp att ka den
om, varför han menke mig på skanna sjötu att vända på
en, vad jag antar ett mycket väsen, vilkens öga han trodde
ra. Da drömmen fälnat från min blick var jag allsna i den
smarnatten. Jag gav mig av att idka kolken, ty landet var
ch jag sjötu icke skickad att finna min väg till Lychsels
d, i morgonen redde att ge upp. I det jag lyfte skenen för
akta källan till min olycka, föll det för mig att
den låg framför mig, icke lång väg, så jag lagt honom ned
omnu dock vilkenheten åter att jag i lång tid irrade åt
ll. Med väsende vandra lyfte jag så åter skenen ur

vägen här - som jag omsider till prödet fördes och

skans resa föll det för mig, genom de tröttskakas
min maliga ömna gick mig, att de seker jag ämnat i
att de sj nå lygga min resa i lappmarken, sa vore
ett själva skadan icke funne mer att bändha. Da vore
bestade jag och hann därjäre vid kvällsängar ett ära
igt tal i Brande, till lycka så det snart om natten
bländade. Avbrände. Jagar kunde för mig förtälja
ia Umeå, vare sig gods eller deligt.

eförde åter furians skiltnings blick, dock endast ur
sammande öga, exolopi resembler.

Det dagen upp skenat ett fundera mer dess natur, i
som i Ögonvins efter sa som lyfte från vattent helt
n jag vågade mig att skjuta den i flykten - såg att
de lyft. Ått fågeln och uppstoppade den, na aning
lande skenas natur, vid aftonen kom jag till jämvälts.
fast mistygades om att skadan sågo inunnit, vektat ett
mökaste.

nu så att jag såg Umeå skad, förnam jag upprebar
t att dess huc ännu stot, upplösheten skenen att
min aning. Vad jag såg var brandens lygande flammor mot
himlen, såklarsa. Det jag skenen förklar inte kunde sa.
Zaru skenen i Umeå så jag tror den skens mitt
ga intrassad, lockades att se det som zaru icke är
grundlar sannets klarhet, att sa det jag skenat
flykten att se det som föreligger de fäkt. Jag lyser
Professoren zaru intrassat Eder för skenen, ser Eder
i den om Ni begär honom.

Älske och Höglärdste Professoren
Detvulvade Ederens
Carl Linnaeus

Tjenstlediga. Komministern i Öfver-Kalix J. A. Nordmark 6 veckor från den 1 Juli för helsans vårdande; kyrkoherden i Lillherrdal O. Bergner 2 half månader från den 7 juli för d:o; kyrkoherden i Stigsjö M. G. Leufvenius 3 månader från 1 juli för d:o; v. komministern i Piteå stad O. Y. Eurén tills vidare från den 18 juli dels för enskilda angelägenheter, dels för genomgående af lärareprofär; komministern i Umeå landsförsamling F. A. V. Edlund 2 månader från den 16 juli för helsans vårdande och kyrkoherden i Norsjö E. J. Solander tills vidare för sjuklighet och ålderdomssvagheter.

Förordnande. Kyrkoherden J. A. Rydén att uppehålla komministertjensten i Öfver-Kalix under Nordmarks ledighet; pastorsadjunkten K. G. Kjellgren till O. Bergners vikarie; pastorsadjunkten G. H. Nydahl till M. G. Leufvenius vikarie; komministern i Bjerträ A. S. Sandin att, efter Eurén öfvertaga tjänstgöring som v. komminister i Piteå stad; s. m. adjunkten G. Häggqvist att öfvertaga tjänstgöring som v. komminister i Bjerträ; läroverksadjunkten d. r. E. M. Waldenström till vikarie för komminister Edlund, samt pastorsadjunkten P. Palmqvist till kyrkoherden Solanders vikarie.

Umeå Stad

och

Westerbottens Län.

Telegram till Umeåbladet.

Stockholm den 5 Juli 1888.

Göteborg. Insamlingen härstades för brandskadade genom hjälpkomitén uppgår till omkr. 20,000 kr. Beloppen af insamlingen i bankerna, boklädorna ännu osummerade. Insamlingen fortgår till veckans slut.

Malmö: Goodtemplarmötet i gårdagsafton valdes tjänstemän: Wawrinsky, chef, Bromé, rådgivare, Oskar Eklund, vice ordförande, Aldén, Grängesberg, undomstempelchef, Petersson, Gede, sekreterare, Aulin, Eskiltuna, skattmästare, Kyrkoherden Åberg, kaplan, Axel Dickson, marskalk, deputerad för rwgt, Styrländer, Sollesteå. Missnöjd med valet, stark minoritet omkring 90 utträd ur storlogen, besluta hos goodtemplarchefen begära charter för storloge, som bestämt vill fasthålla ordens grundprincip. Vågras charter, bildas svensk nykterhetsorden efter goodtemplarmönster.

Malmö den 5. Nya goodtemplargruppen (både Hickmaniter, Maliniter) idag konstituerade. Gruppen har iufvudsakligast mot Wawrinsky, att han tolererar socialismen, anser religiös grundval ej alldeles nödvändig samt i Worrländ agiterat sammans med ett parti unge män, hvars nya planer de missnöjde ej vilja underskrifva.

De senaste eldsolyckorna i Djupvik, Umeå stad, Teg och Ön.

Eldsvådan i Djupvik och Holmsund. Dagen efter midnattsdagen eller den 25 Juni var en ödeläggelse, sorgens och bekymmerfärande dag för var stad och var ort.

Olvannämnda dag vid half 10-tiden utbröt en bligen eld invid Holmsunds brädgård i närheten af telegrafstationen och spred densamma sig under den öfversta brandstället.

Efter några timmars förhärjande verksamhet hade elden lagt i aska, nära ett femtiotal gårdar och af det lilla, lifliga samhället kvarstår allenast telegrafstationen.

Under branden i Djupvik och Holmsund stodo stadens invånare flerstades å taken, betraktande eldens härjningar i Djupvik och Holmsund och till hjälp skyndade åtskilliga af stadens invånare med ångaren Dunccker till Djupvik, medtagande sprutan N:o 1. Många af dessa skulle dock vid återkomsten finna sina hem grusade, ty strax efter kl. half 1 hade nenligen eld utbrutit i Umeå stad.

Eldsvådan i Umeå stad.

Kl. omkring half 1 på dagen utbröt eld å vinden till bryggeriet, tillhörande Umeå bryggeribolag och hade densamma då den observerades gripit omkring sig så, att alla försök, att dämpa densamma voro fruktlösa.

Snart kommo sprutorna i gång deribland och ångsprutan, af hvilken två slangar, den ena fördes efter Sjö-gatan och den andra mellan några magasinier vid kajen, för att man skulle söka hämma elden å detta håll men hade denna, som funnit näring i bryggeriet spridit sig såväl till inspektorsbyggnaden som till Enkefru Linderöths uthus och tvåvåningsbyggnad. Härifrån kastade den sig till Dr. Bris-mans uthusbyggnad och tvåvåningsbyggnad. Samma öde rönt snart Konsul Schildts och Handl. H. R. Lundmarks hus.

Genom elden från dessa antändes snart Jernhandlar Bäcklunds byggnadskomplex, i hvilket bland annat Sparbanken var inrymd, och nu syntes för enhvar klart, att vårt samhälle skulle röna samma öde som det, hvilket öfvergått Karistad, Gefle m. fl.

Elden fortsatte att härja och inom kort brunno magasinerna vid kajen och husen vid Sjögatan, Storgatan, Badstugatan, Skolhusgatan och stora och lilla Nygatan samt norr och söder om Badstugatan.

Att begränsa elden var omöjligt, och många af sprutornas manskap skyndade till sina hem för att söka rädda lösegendom åt sig eller ock att hjälpa till vid räddandet.

Kl. half 5 stodo de mellan den s. k. Ronmarksbäcken och östra esplanaden liggande husen, deribland residensot, landstatahuset, läroverks-huset, gymnastiklokalen och rådhuset i full läga. Derigenom att vinden vid half 7-tiden på aftonen kastade om från nordväst till nordost räddades de på andra sidan om östra esplanaden liggande husen.

Det bohag som räddades utfördes på de norr-, vester- och österom staden liggande gårdorna och på natten mot Tisdagen vandrade eller lägo å dessa större delen af stadens af eldsvådan hemsökta invånare.

Alla ofsentliga arkiv räddades utom landtmäterikontorets kartor m. m. förvarade i öfre våningen af landtstatshuset. De i de s. k. brandfria kassaskåpen förvarade handlingar, papper och böcker uttogos på flere ställen såsom förkolnade.

Större delen af apothekskärl räddades, och har apotheksförelsen kunnat fortgå obehindradt i slöjdskolans öfre våning.

Eldsvådan på Teg och Ön.

Genom elden från staden antändes de Glaska och Skarinska tillhörande varven och fattade densamma snart äfven i de i närheten liggande arbetar- och materialhusen äfvensom briggen «Umeå», i hvilken det brann tills på Tisdagskvällen, då den bogserades mot land och sänktes.

vare sig fast- eller lösegendom brand-försäkrad, så uppstår mycken förlust. Hela skadan å Ön torde kunna uppskattas till omkring 60,000 kr.

Försäkringar:

	fastigheter	lösören.
stadernas bolag	1,457,238	1,200,000
Skandia	233,700	474,000
Skåne	60,000	185,000
Sverige	58,000	210,350
Commercial	30,500	5,000

Svea uppgifves inalles ha försäkringar för 400,000 kr.

Hjelpen åt de b-höfvande

har varit synnerligen riklig och med tacksamhet vända sig vår stads invånare till såväl Konung och Drottning, som ock till vårt lands öfrige invånare, hvilka i rikliga bidrag, såväl i kontanter, som isynnerhet matvaror, kläder, m. m. visat sitt stora deltagande.

Af vårt läns invånare har ock sändts rikliga bidrag.

Vår grannstad Skellefteå intager dervid första rummet, och huru stor Umeå stads tacksamhetsskuld är till nämnda samhälle, kunna vi ej uttrycka, men i sorgens och präfningsens tid, skattas högt och värderas den beredvillighet att hjälpa, som af nämnda samhälles invånare lagts i dagen.

Från Nordmalings sockens olika delar hafva handelsföreningar och byalag sändt stora kvantiteter matvaror.

Westerbottens Enskilda Bank tillstälde Nödhjelpskommittén genom Dr. Brisman 2,000 kr. och Hernösandsbanken 500 kr.

Bland gåfvor från personer i södra Sverige märkas 100 kr. från f. Lands-höfdingen Munthe och 100 kr. från Grosshandlar Cavallin i Stockholm. Hörnefors och Hägnäs m. fl. byar hafva genom magister Gafvelin skänkt en mängd matvaror m. m.

Många frikostiga gifvare hafva ihäggkommit vårt nödstalda samhälle. Vi skulle vilja lemna upplysning om alla, men plats saknas f. n. härför hvarföre vi hoppas att Nödhjelpskomitén i något kommande nummer utförligare skall redogöra för de inkomna gåfvorna.

Eldens uppkomst

Tvenne förhör hafva hållits inför magistraten rörande eldens uppkomst, men har dervid ej kunnat utronas annat än att elden först visade sig i bryggeriets vind.

Nagon brygd hade ej egt rum i Torsdags.

Om en vådeld, som närmast före den senaste hemsökt Umeå, skrives till «Stockholms Post-Tidningar» (likamed nuvarande Post- och Inrikes Tidningar) den 10 september 1848 följande.

«Denne Umeå stad, som ifrån år 1714 tre-nio gånger blifvit (af ryssarne) uppbänd och ännu flere resor spolierad, hade i går eller den 9 hujus åter det svåra ödet, att en uppkommen vådeld lade i aska en stor del af de har varande bästa hus och gårdar med stolpe- och sjöbodar samt en myckenhet lös egendom, bestående i husgeråd och handelsvaror: mest i gårdar, dem elden först angrep, hvarifrån folket föga mer än med blotta lifvet kunde sig rädda. Elden kom los kl. half 6 om morgonen och continuerade några timmar med ganska stor hastighet, men omsider igenom goda anstalter blef ifrån 7 närmast deromkring belagne gårdar, hvilka på en gång voro starkt antände, utsläckt och till baka drifven och således den öfrige delen af staden, som stod i yttersta fara, igenom Guds nåd befriad, fast en och hvar lida nog skada dels genom hrens nedbrifvande och dels af hastig aflyttning af egendom och husens inmanade att de varande allman fröktan och best rindne».

Upplysningen behöfde den tiden en vecka för att hinna till Stockholm. Beskrifningen inledd i Tidningen för den 2 september.

Resande. Generalmajor Björnstjern, åtföljd af kapten Schützberg och

nat till sar trä tig nu sti löi pr gil ke lä: so kl ke Sk de ku me br Ui tre pa ve ge de Te M lu m eh ur sö br pe af at kc ha af po fö. mu Da da fje Kt af på Fo ast af ha stå de tag no dö till säg J för för sla svä (Gr vrv Ny I mo upp tale alla haf vin elle sed lärc folk F lärn del G nari

Gabriel Lundström

Jag var en ung och väldigt framåtsträvande man vid den här tiden i mitt liv. I min ungdoms dagar hade jag hört mina äldre släktingars historier om de gamla mytologiska varelser som samerna trodde existerade. Själv trodde jag naturligtvis att de enbart var berättelser till för att skrämma och underhålla barn men så träffade jag Robert Åström. Han visade mig att det kan finnas mer substans i dessa mytologier än vad man kan ana och han berättade om den mystiska varelse som mina förfäder kallar Roh-veh'ctze, ett väsen som besatt stor kunskap som man kunde ta del av om man fick tag på dess öga. Däraktig som jag var drog jag genast slutsatsen att om det är som Åström sa var sant kunde man vinna stora materiella rikedomar med denna kunskap. Tillsammans begav vi oss iväg för bemästra detta väsen och nå dess dolda sanningar som skulle bringa oss lycka. Aldrig kunde jag ana vad våra efterforskningar skulle få för förödande konsekvenser.

Robert Åström

Denna man var han som först kom med förslaget om att vi skulle frambrnga varelsen. Det var han som mindes sina förfäders sagor om det mytiska väsen som kallas Roh-veh'ctze, vars kunskap kunde bli ens egen om man bara fick tag på dess öga. Genom efterforskningar kom jag och Åström fram till att svaret på våra frågor stod att finna i Linnés kista som denne tagit med sig från sin första, misslyckade, resa till de norrländska vidderna. Denna kista innehavdes av en ung student vid namn Otto Leonard Holm som hade ett stort intresse av de gamla fornnordiska myterna. Holm motstod Åströms alla försök att sälja kistan och trots att Åström fann det hela som ett stort misstag blev lösningen att Holm skulle delta i frammanandet av varelsen. Den unge studenten satt trots allt på själva kärnan till ritualen, nämligen Roh-veh'ctze öga, vilket han inte riktigt själv hade förstått. Åström gjorde åtskilliga försök att få Holm att sälja stenen istället, till och med alldeles innan vi själva utförandet men Holm stod på sig vilket retade Åström otroligt mycket. Helst av allt ville nog Åström ha stenen för sig själv.

Otto Leonard Holm

Jag och min gode vän Robert Åström fick genom våra efterforskningar i Umeå kontakt med denna unga, kunskapstörstande man som lyckats lägga beslag på Linnés kista. Holm hade ett stort intresse av gamla fornnordiska mytologier där han var specialiserad på vikingarnas runmagi och det han fann mest intressant med ritualn var de kopplingar till Oden och det offer denne gud sägs ha genomfört för att få kunskap. Jag tyckte att denne man med sina speciella kunskaper utgjorde ett stort tillskott men dock kunde Holms bildning även stundtals vara ett irritationsmoment under hans alltför överlägsna utläggningar. Den gjorde även att han inte heller var överlycklig över det faktum att ett par samiska nåjder skulle delta i ritualen och att han som studerat så mycket, skulle veta mindre än två obildade renskötare. Han fick dock lov att inse att de var de enda som besatt tillräcklig kunskap om varelsen som skulle frammanas även om Holm aldrig var sen att påpeka hur han skulle ha gjort det.

Áslat

Den samiska nåjd hade rest till Umeå stad för att övervaka den ritual som hans avlägsna släkting Robert Åström hade beslutat sig för att utföra. Áslat var helt övertygad om att Åström, Lundström och Holm inte hade en aning om vilka krafter de försökte utforska. Roh-veh'ctze är ett väsen som man inte ska försöka ta sig an utan verkligen förstå mytologierna kring det. Kunskap om de samiska traditionerna och myterna var något som Áslat ansåg att de nämnda herrarna verkligen inte besatt. Han såg det som sin uppgift att övervaka dem genom att delta i ritualen och han trodde att det antagligen inte skulle fungera. De kunskapstörstiga herrarna skulle få stå där som fån och därefter ge upp sina försök att nå kunskap som inte var menad för vanliga människor. Om ritualen trots allt skulle fungera var det Áslats och Birets uppgift att döda varelsen. Till sin hjälp har Biret tagit med sig en helgad ritualkniv, utifall att det skulle behövas. Áslat vet att Roh-veh'ctze är en mästare på att förklä sig och förvrida sinnena på dess åskådare och han har hört att man därför måste avvakta för att slå till när allt ser rätt ut, eller när allt ser ut att redan ha gått fel.

Biret

Detta var en samisk nåjdvinna som följt med Áslat för att övervaka ritualen som jag, Åström och Holm hade tänkt genomföra. Hon själv hade följt med i egenskap av expert på Roh-veh'ttze, det hade varit en släkting till henne i rakt nedåtstigande led som givit stenen till Carl von Linné. Kvinnorna i hennes släkte har alltid ansetts vara nära kopplad till den varelse som nu skulle frammanas, men själv kände Biret ej denna koppling. Hennes förfäder gjorde att hon ansågs ha kunskap som hon själv kände att hon inte besatt. Dock var hon nyfiken på den varelse som nu skulle frammanas, men samtidigt insåg Biret att männen som skulle genomföra ritualen var klåpare som inte var tillräkligt insatta i de samiska mytologierna och detta kunde ställa till problem. Det var upp till henne att styra in det hela på rätt väg och trots att hon inte besatt den rätta kunskapen var hon helt övertygad om att hon visste mer än de andra i sällskapet. Om det gick överstyr skulle Biret och Áslat döda varelsen med den ritualkniv som hon medtagit, det skulle med allsakerhet vara svårt och därför var det oerhört viktigt att invänta det rätta tillfället.

En ring du dock giv,
eller på din rygg
allt ont de dig önska.

137.
Jag råder dig, Loddfavner,
men råd må du taga;
du får fördel, om du följer dem,
de bli goda att begagna.
Då öl du dricker, sök hjälp
av jordens kraft,
ty jord mot ölrus hjälper
och eld mot sjukdomar,
ek ger avföring,
ax skyddar för trolldom,
mjöldryga mot bräck,
månen mot rasande,
bete mot bitsjuka,
bot mot ont äro runor,
mot fluss är fast mark.

138.
Jag vet, att jag hängde
på det vindiga trädet
nio hela nätter,
djupt stungen med spjut
och given åt Oden,
jag själv åt mig själv,
uppe i det träd,
varom ingen vet,
av vad rot det runnit upp.

139.
Man bröd mig ej bar
eller bjöd mig horn,
skarpt jag nedåt skådade;
jag tog upp runor,
med rop jag tog dem,
så föll jag åter därifrån.

140.
Nio kraftsånger lärde jag
av namnkunnig son
till Boltorn, Bestlas fader,
och en dryck jag fick,
av det dyrbara mjödet,
som östes ur Odrörer.

141.
Då tog jag att förkovras

och kunnig vara,
att växa och väl trivas;
ord mig av ord
ord skapade,
verk mig av verk
verk alstrade.

142.
Runor skall du finna,
rätt uttydda stavar,
mycket stora stavar,
mycket starka stavar,
som skaldefadern skar
och gudamakter grovo
och de rådandes herre ristade.

143.
Oden bland asarne
men för alferna Dain
och Dvalin för dvärgarna,
Allsvinn åt jättar
gjorde runor,
några runor jag ristade själv.

144.
Vet du, hur du rista skall?
Vet du, hur du reda skall?
Vet du, hur du färga skall?
Vet du, hur du fresta skall?
Vet du, hur du bedja skall?
Vet du, hur du blota skall?
Vet du, hur du sända skall?
Vet du, hur du slopa skall?

145.
Bättre är intet bedja
än att blota för mycket;
gåva önskar, att gengåva gives.
Bättre är intet sända
än alltför mycket slopa.
Så ristade Tund
före tidsåldrarna,
när han reste sig upp,
när han återkom.

146.
De kraftsånger kan jag,
som ej konungens maka
och ingen mans ättling kan.
Hjälp heter en,
och hjälpa dig den skall

*Redning i ansiktet av
det som förut varit
för dött*

*Obduktionen röt för att visa
sig i midje ett chider ur
nimmens brunn
skiltehand!
Klaryggs rop?*

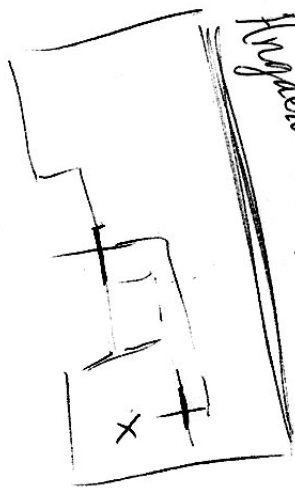
Vän Otto,

Jag måste erkänna att min idé om att skydda sig mot möjliga sidoeffekter genom att försvaga ritualen kraft inte var helt genomtänkt. I ljuset av ert nådiga påpekande att detta antagligen skulle förhindra de ovälkomna följderna genom att förhindra även den önskade verkan måste jag böja mig inför er högre kännedom om ämnet och erkänna min kunskap otillräcklig. Jag har sökt i von Lists anteckningar men utan att finna något ytterligare, det verkar som om hans utgivna manuskript tar upp alla möjligt tillämpliga runor och utövar deras svaga skydd mot detta väsen i egen hög person måste ändå det bästa vara att förbereda sig, visa sig värdig. Jag hyser förhoppningen att Algiz och särskilt Gibor (Ge) egenhändigt förfärdigade och burna på er person kan skydda er mot eld och upptäckt, men mot Blickaren själs har de förmodligen inte mycken kraft. Algiz är den starka skyddsrunan, men i ert speciella värd bör Gibor vara er till hjälp såsom underlättande att underifrån förstå Gud. Ni är nog tyvärr nödd att ta er igenom samma offer som Oden själs var tvungen till för att visa sig värdig att dricka ur vishetens brunn. Ack, att ha något dylikt att offra sig för! Jag avundas er möjligheten, ögats närvaro.

Sällskapet har bitt mig fråga er om ni vill besöka oss i Berlin framöver och berätta för oss om ert omfattande arbete. Trots allt kommer ni från Thules hjärta där myterna föds och har personligen, om än inte fullt ut lyckligen, kommunicerat med Blickaren, den högste av de högste. Det vore oss en stor ära om ni ville dela med er av era erfarenheter. Jag hoppas erhålla ytterligare ett brev från er, med nyheter om er framgång och ett svar angående vår förfrågan. Naturligtvis står vi för ert uppehålle den tid ni önskar vistas i vårt land och kommer göra vårt bästa för att hålla er utanför tidens oroligheter.

Må Thules magiska sånger åter spridas över världen.

Med Högaktning eder
Heinrich

Fingerringe i öfver
festingbeton, Helsing. 77,

Östra Söder Söder
från ca 4 cm.

Grund

12.06

I Lapponia Lycheslensis funno jag en särregen
sten, av lappen hållen för ett öga utav en
Ruätkahga, ett mytiskt väsen som de manar
underakundom lägga sina ögon nedan (kanaks de
stinger av röken i dess koja.) I sagorna berättas
att ögonen förintar i eld, kan användas såsom
koll om man satt färgstegen av denna
jättskinnas, eller i behov av råd. Som vinn
färdes hennes make Skalo, vika över världen
att samla kunskap, vid ätande av människokött
bliver han förkroppsligad som jätte.

Denna sten äro av ett särskilt slag, till
färgen mörk och grönaktigt brun, till storleken
såsom huvudet, till formen rundad. Dess yta äro
slät utan skarpa kanter, dock bucklig.

Vidörning medför en känsla av mjukhet i ytan,
sandsten resemblera, vissa partier mer glatta.
Åsynen av ytan ganska behaglig, anas smält
transparente, synen fäster lätt och utesamt.

Jagga genomlysning av solljus. Kristallisk
klang om än dovt, det har inte lyckats mig att
kläva den eller avlägsna någon bit, vore ens
med kissel.

Dess natur verkar till viss del krolsk, lappen
använde den att spå, syns mig vara grundat i
dessa märkbara förmåga att vrida synen, kunna
tolkas att låta ana vad som skulle kunna ske

När jag på avstånd beskådade det brinnande huset slog insikten mig till fullo. Trots allt som dessförinnan hade hänt var det först då som jag förstod.

Man brukade förr i tiden anklaga häxor för att kasta onda ögat på otursförföljda. Nuförtiden kan man tycka att det endast är vidskepelse, en ganska orimlig sak att bränna någon på bålet för, men efter det som hände undrar jag inte om jag i alla fall förstår hur man kunde göra det. Jag förstår rädslan för betraktaren.

Nuförtiden finns det även en vetenskaplig teori, en vetenskaplig regel, som säger att genom att observera en process eller en händelse förändrar den som observerar oundvikligen förloppet eller företeelsen. Om vetenskapsmännen bara visste hur sant detta var, om de bara förstod konsekvenserna av dessa implikationer i det kosmiska perspektivet. Om de bara kunde beskåda de konsekvenser som detta faktum får på vår värld och dess innevånare. Händelserna under februari 1934 gav mig denna insikt och det är därför jag idag söker ensamhetens ro, det är därför jag skyddar mig mot att utsättas för okändas blickar då jag inte vill bli förändrad. Vem vet vilka baktankar betraktaren har när denne ser mig? Vem vet vilken våda som blir detta mötes frukt? Vi skildes åt, jag och mina kamrater, för även i det glättigaste av sällskap kan stundtals ont blod flyta.

Ensamheten är en välsignelse men samtidigt ett gift. Vem kan stoppa sina tankar under ensamhetens sömnlösa nätter då allt man ser i sitt inre är ett brinnande hus? Vem kan stoppa sina tankar när de sedan oundvikligt vandrar tillbaka till minnet av lektor Holm som sitter bredvid ett fönster och mumlar, uppenbart från vettet! Vem kan stoppa sina tankar från att sväva vidare till de deformerade kropparna av de samiska nåjderna som försvunnit från världen 46 år tidigare? Inte jag i alla fall, tyvärr inte jag. Det sorgliga är att jag inte heller kan stoppa mina tankar från att i minnet vandra fram genom Nornornas trädgård, förbi nåjderna, förbi Holm och upp till det fönster som jag sedan skådade in i. Vem kan stoppa tankarna när man i natten sätter sig upp i sängen och skakar av skräck då man i minnet, genom fönstret ser sig själv...

Man ser sig själv ståendes i den Löfgrenska fastigheten medan man sakta blir smekt av en ogudaktig varelses många slingrandes armar. Ser sig själv i den väv av dåtid, nutid och framtid som de tre nornorna väver och hur ett krälände ormbö av tentakler oupphörligt betraktar tidens väv och med sina många långa nässelbehårade armar, då och då, drar i vävens strängar efter sina egna infernaliska nycker!

De enda strängar i väven som får vara i fred, som får leta sig fram själva, är de som spinnas ensamma, långt bortanför den stora massan av krälände individuella öden. Individer som alla tror att de själva bestämmer, som tror att de har en fri vilja men som i själva verket ledsagas av en malevolent betraktare vars mål ingen människa borde veta. Alla de blinda som tror sig vara fria men som egentligen är marionetter under den makt som finns i betraktarens öga!